

Erika Ridziová

Kam tečú rieky našich nádejí

MOTÝL

Erika Ridziová

Kam tečú rieky našich nádejí

Copyright © Erika Ridziová 2013
Design © Motýľ design 2013
Cover photo © snaptitude/Fotky&Foto
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2013
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2013
Tlač: KASICO, a.s., Bratislava

ISBN: 978-80-8164-000-1

Erika Ridziová

Kam tečú rieky našich nádejí

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Venujem mojej milovanej neteri Natálke.

KAM TEČÚ RIEKY NAŠICH NÁDEJÍ

Mám dušu plnú zvláštnych túžob
Srdce spieva večný refrén o láske
Sme motýle letiace v ústrety svetlu
Nedbajúc na smrť, čo číha v plameni
Nedbajúc na spúšť po víchrici
Vírom veterným vynesení nad oblaky
Letíme v balóne ponad rokliny
Láskou tlejú naše srdcia
Nesú nás nad zemou, naplňajú teplom
Veríme, že sme nesmrteľní
Veríme vo výšky svojich snov
Nikto nás nestiahne k zemi
Kým budeme sa ľubiť...

PROLÓG

Volám sa Sára Ambróziová a chcem vám porozprávať príbeh mojej rodiny.

Tú smutnú rodinnú históriu som začala odhaľovať až v dospelosti. Práve som dovŕšila dvadsiaty rok života a chcela som spolu so spolužiakmi z našej fakulty darovať krv. A tu sa po prvý raz ukázalo, že mám krvnú skupinu, ktorá je u nás veľmi vzácna – AB Rh negatív. Celá pyšná som sa tým pochválila otcovi a chcela som vedieť, akú krvnú skupinu majú moji rodičia. Nikdy by mi nenapadlo, akú lavínu tá moja nevinná otázka spustí. Ani jeden z mojich rodičov totiž túto krvnú skupinu nemal.

Pochopila som, že som sa na to radšej nemala pýtať. Vždy som bola veľmi zvedavá, asi aj preto som sa rozhodla pre žurnalistiku. Fascinovali ma ľudské príbehy, každý bol svojím spôsobom tajomný, neopakovateľný a očarujúci. Vtedy som ešte netušila, že jeden, omnoho pútavejší než tie, o ktorých som ako praktikantka písala do novín, sa bude týkať práve mojej rodiny.

Vedela som o minulosti málo. Neskúmala som ju, až kým som neobjavila ten článok zo starých novín, ktorý ležal ukrytý na dne maminej skrine v akomsi starom zošite. Nenápadný, pokrčený a jeho text sa po pár riadkoch rozpíjal, akoby ho niekto namočil do vody.

Váh vyplavil svoju ďalšiu obeť

Dnešný deň sa začal v blízkosti mesta Dubnica nad Váhom tragédiou. Okolo deviatej ráno tu našli utopeného človeka. Telo vo vysokom štádiu rozkladu objavili pracovníci vodného diela a ihneď privolali záchrannú službu. Pohlavie utopeného bolo ťažké identifikovať. Privolaní hasiči mali problém telo z vody vytiahnuť tak, aby nedošlo k ešte väčšiemu poškodeniu...

Zvyšok textu bol nečitateľný. Nedožvedela som sa teda ani to, či išlo o muža alebo ženu. Ale prečo ho mama tak dôkladne skrývala? Mal snáď niečo spoločné s ňou? Nikdy som tú skrýšu nevidela a pravdepodobne by som ju nebola objavila ani teraz, po toľkých rokoch, keby sme sa s otcom nerozhodli konečne trochu poupratovať v jej skrini a zbaviť sa aspoň časti šatstva, ktoré sme chceli venovať na charitu.

A tak som sa pustila do pátrania. Úplne ma to posadlo a odohnalo od každodennej nezaujímavej reality môjho vysokoškolského života, akoby som trpela nejakou utkvелou predstavou, že to bude on, TEN príbeh, môj osudový príbeh, ktorým nadchnem komisiu natoľko, že ma prihlásia do medzinárodnej súťaže.

A tak som sa ho rozhodla napísať.

Dawid

Sú dni, keď sa pozrieš z okna a všetko sa ti zdá akési krajšie, milšie, pozitívnejšie, máš pocit, že slnko hreje intenzívnejšie, ľudia sa viac usmievajú, vzduch je čistejší a v tejto minúte sa určite nestala nikde žiadna katastrofa. Nie je ich veľa. V tie dni nad nami vládne neuveriteľná naivita. Avšak tento pocit všemocnosti vždy trvá len zopár chvíľ. U niekoho sú to minúty, u niekoho sekundy a u niekoho len zlomok sekundy, taký malý, že si ho ani nepovšimne. Po tomto okamihu zväčša príde vytriezvenie. Niekedy dosť nepríjemné, niekedy také neznesiteľné, že máš pocit, že sa celý tvoj svet zrútil.

Pre mňa práve nastal deň, ktorý sa začínal takto mimoriadne. Pocit všemohúcnosti u mňa pretrval celé ráno. A keď som vytriezvel a spätne som si ho uvedomil, pocítil som ešte niečo. Tušenie. Tušenie blízkej smrti. Ešte nikdy nebolo také intenzívne a smrť taká prítomná. Ešte nikdy som nepocítil taký paradox.

Rokmi som sa naučil byť senzitívnejší. Všímať si ľudí, výrazy tváří a dokonca aj poryvy mysle, ktoré som dokázal dešifrovať z každej zmeny mimiky. Dotiahol som túto svoju danosť tak ďaleko, že som začal rozoznávať pohnútky už aj z hlasu človeka. Z odtieňa hlasu, ktorý by si väčšina ľudí ani nevšimla, som často vytušil aj tie najskrytejšie myšlienky. A podľa nich som sa vedel zariadiť.

Fungovalo to. A dnes, len čo sa moment bezprostrednej blaženosti skončil a slnko zašlo za mrak, som v hrdle, niekde pod ohryzkom, odrazu pocítil zvláštne svrbenie. A súčasne mi tam muselo niečo opuchnúť, lebo sa mi nedalo ani prehĺtať. Mama sa mi za tieto „výplody fantázie“ vždy smiala a nevedela pochopiť, že som sa narodil ako chlapec, keď vo svojej podstate som prílišnou emocionálnosťou pripomínal skôr dievča. Aj dnes ma vysmiala, keď som sa ako čerstvý tridsiatnik vysotil z postele,

postavil sa na balkón a otvorene – ako som mal vždy vo zvyku – sa jej pošťazoval s tými čudnými, rozumom len ťažko zdôvodniteľnými zmenami, ktoré sa vo mne udiali.

Včerajšia noc nebola ničím zvláštna. Normálne som bol na futbale ako každý štvrtok, potom v bare s kamošmi a vrátil som sa nadranom, tentoraz skoro úplne triezvy. Klasický staromládenecký život, o ktorom som sa až donedávna domnieval, že mi bude ešte dlho vyhovovať. Nič som netušil, ešte ani keď som si líhal do postele. Nespál som veľa, ale zato tvrdo, a keď som ráno celkom svižne vyskočil z postele v dobrej nálade, tešil som sa na deň, ktorý mal byť zavŕšený sladkou odmenou. Pracovné úspechy sa v mojom mladom bytí zvykli striedať s úspechmi v súkromnom živote, nikdy sa nedostavili naraz, tolko radosti by som asi ani neuniesol. A preto, keď som uzel slnko vysoko na nebi, ktoré svietilo jasne a hrialo hneď od samého rána, brezy pod oknami činžiauku, čo dočahovali presne pod môj balkón, sa mi zdali zelenšie ako obvykle a dokonca aj vtáky spievali melodickéjšie, očakával som deň plný optimistickým správ. Chvíľu som stál na balkóne, máčal si tvár v lúčoch a myslel na svoje jediné a obrovské šťastie, ktoré ma stretlo v podobe milovanej ženy a o ktorom som stále dúfal, že ma už neopustí.

Vtom slnko zašlo za mrak a zo západu sa nahrnuli obrovské čierne oblaky, ktoré neveštili nič dobré. Niekedy si myslím, že aj príroda so mnou súcití a zvláštnymi javmi predznamenáva dianie. Naučil som sa všímať si ju a čítať z nej. Ponad strechy sídliska sa vyrútilo mračno vrán a s hlasným škrekotom zosadlo na susedný panelák. Spozornel som. Mama ma postrapatila po hlave a zavolała ma k raňajkám. Nastala chvíľa očakávania. Presne v tom okamihu zazvonil telefón. Hlas, ktorý som v ňom začul, som poznal. Ťažko by som vedel opísať, aká smršť emócií sa v ňom miešala, bol skutočne plný paradoxov, rovnako ako dnešné ráno. Ten hlas patrila niekomu, kto mal rozhodnúť o mojej ďalšej existencii. Vedel som to. Rovnako ako som vedel, že stretnutie s tým mužom bude posledným činom, ktorý v živote urobím. Napriek tomu

som súhlasil. Malo sa uskutočniť dnes večer. Keď som zložil, rozpršalo sa. A ja som vedel, že dnes večer zomriem.

Keď som odchádzal z domu, pobožkal som mamu vrúcnejšie ako inokedy, avšak o svojej chystanej vražde som jej nepovedal. Možno sa stane zázrak a ona by sa zbytočne vyľakala. Rozlúčil som sa s ňou, s detskou izbou a bytom, v ktorom som prežil svoj krátky, ale plný život. A vydal sa v ústrety smrti. Jej tušenie ma nasledovalo až k Váhu, do ktorého prudko dopadali kvapky. Rozlúčil som sa aj s riekou, ktorá ukrývala toľko tajomstiev, a bol som si istý, že ma jej studená voda určite prijme.

Samuel

Bolesť na hrudníku je neznesiteľná. Nechce sa utíšiť. Divoko mi pulzuje do mozgu, cítim ju v každej žile. Presúva sa od srdca do celého tela, vniká do hrude, do pľiec, do rúk, o chvíľu sa ten krč rozleje aj do nôh. Ešte chvíľu a nevydržím to. Márne sa plazím po betóne, ktorý pomaly chladne po horúcom dni, vdychujem vôňu zeme, možno mi dá na chvíľu zabudnúť na tú rezavú bolesť. Krája ma, ničí, zadúša. Ak to bude pokračovať, zošaliem. Chvíľami sa mi pred očami zjavujú scény z bojov. Pokúšam sa zhlboka dýchať, vojaci predsa trpeli viac. Keď im granát odtrhol ruku, zaživa im amputovali nohu, zmrzačilo im pol ksichtu... To bola pekelná bolesť. Tak čo sa tu, dobroha, sťažujem... Dopekla, som slaboch. Nepomáha to. Nepomáha nič. Lebo toto... toto je tiež amputácia. Zaživa mi vyrezali srdce. A ja som neumrel. Namiesto toho sa tu zviám ako vysychajúca dažďovka, pomaly sa škarím vo vlastnom pekle. Sám som si to spôsobil. Čo som si, doriti, myslel?! Tá bolesť sa rozpína, ešte chvíľu bude naťahovať svoje jedovaté chápadlá a potom umriem. Konečne.

Pomaly sa zviecham z betónu, zdá sa, že Zubatá začína vyhrávať náš boj. Ale ešte sa postavím na vlastné nohy. Ešte chvíľu ma unesú. Tu nie. Toto nie je miesto, ktoré by sa hodilo pre môj posledný výdych. Tento chodník mi patrí, môžem si tu teda aj

umrieť. Ale je to také... nepoetické, povedala by moja žena. Nemám ani štipku poézie. Môj duch bol vždy chudobný. Môj debilný výraz neschopný prejať akúkoľvek emóciu. Moja papuľa neschopná vysloviť to, čo tak veľmi chcela počuť. A teraz... teraz rumážgam ako chlapčisko, lebo mu niekto ukradol pušku a zobral zmysel žitia. Revem ako sprosté malé decko. Ale ja viem, že to je môj posledný výlev. Jediný a súčasne posledný výkrik do tmy, predsmrtná agónia, po ktorej príde pokoj. Pokoj v očistci, he...

Pazúry tej krásky menom Bolest', čo sa mi zaborili do vnútorností a chceli ich rozdriapať na kašu, odrazu povolili. Z akýchsi neznámych príčin sa rozhodla ušetriť ma. Aspoň na chvíľu. Ale ja viem, že sa vráti. A jej návrat bude veľkolepý. Sprevádzaný fanfárami. A potom, keď mi vykmáše vlasy s koreňmi a rozreže každú žilu osobitne, potom vydýchnem naposledy.

Tak prečo sa ešte stále nedokážem postaviť? Bolest' stíchla, lo-gicky by som mal vstať, vrátiť sa do domu, urobiť pár krokov ku dverám, otvoriť ich, vojsť, vyzuť si topánky, ktoré som si ešte stihol našuchnúť, poctivo sa priplaziť k chladničke, vybrať fľašku... To by som mal spraviť. Opíť sa, ľahnúť si naspäť na gauč, z ktorého som si urobil azyl, ožrať sa ako prasa a zadrichmať. Ráno sa zobudiť s hlavou vypchanou handrami, s hučaním vlaku, čo sa mi hrmoce ušami, so žalúdkom naruby a páľavou v ústach. Slinami chutiacími po zvratkoch. Tak ako toľkokrát. Možno by som sa aj vymočil vedľa misy ako naposledy... Potom by som si upratal svoj bordel, obul papuče, vyzliekol smradľavé trenky, pustil na seba ľadovú vodu a pomaly, celkom nenásilne vytriezvel. A to všetko by som, prirodzene, stihol skôr, ako sa dievčatá zobudia. Lebo to je moja povinnosť. Potom by som sa oholil, natrel pod pazuchami nejakou voňavou gebuzinou, aby som eliminoval zápach vlastného potu, poslušne sa poskladal k detským postieľkam, na dcéry vydýchol vôňu mentolu po paste, dúfajúc, že prekryje aj posledné pachy zo žalúdka a presne načas a s dokonalým výzorom sa dotrieskal do firmy, aby som sa tam ako každý deň znova pokúsil o nemožné.

Toto by som mal asi urobiť. Ale neurobím. Načo? A ako? Veď sa nedokážem ani pozviechať na štyri. Tak takto to je, keď je človek paralyzovaný. Akoby som dostal elektrický impulz do záhlavia. Alebo priamo do srdca. Už to nebolí. Je tam len kráter. Tak si to predstavujem. Kráter v hrudi, kráter v hlave. Ešte sa z nich dymí. Pozviecham sa s vypätím všetkých síl. Už stojím. A odtackám sa ku kostolu. Pomaly, ale isto sa blížim k tej opache osvetlenej zo všetkých strán. Tam si sadnem a budem čakať. Je tam lavička. Pod lipou. To je ono. Miesto, ktoré by vyhovovalo poetickým nárokom mojej ženy. Blízko pri Váhu. Tam ma nájde. Sadnem si a budem čakať. Nemôže to trvať dlho. Prah bolesti už bol prekročený. Ďalší atak bude posledný. Hoci som mladý, moje srdce nevydrží druhý infarkt. Viem to. A ty, Bože, ak si tam niekde, prišiel som za tebou, vidíš? Tak sa zľutuj a vezmi si ma. Počuješ? Budem čakať tu, na lavičke, pri tvojom stánku. Som ti tu hádam najbližšie. Čakám ťa, Zubatá.

Natália

Dnes je Váh zvláštne pokojný. Ticho plynie na protest proti môjmu rozkričanému vnútru. Noc je tmná, mraky sírovo žlté. Občas spoza dymových mračien vykukne hviezda. Jej svit je slabý, nemá ani toľko sily, aby sa odzrkadlila na hladine. Je spln. Mesiac sa vyšciera v plnej nádhere a celkom bezostyšne a roztopašne sa máča vo Váhu. Usmieva sa. Na pozadí čierne nebo akoby bledlo závišťou.

Noc ako stvorená na smútok. A smrť. Hladina sa jemne vlní, v ladnom tanci napreduje do diaľky. Je čierna, tmavá, lepkavá. Studená. Ponad ňu prúdi nočný vánok, jeho svieža vôňa sa mieša s pachom rýb a bahna. Zem je navlhnutá, tráva poľkávaná rosou. Vzduch teplý, tropický, akoby niekto omylom vsadil túto krajinu do púštného podnebia.

V ústach mám sucho, prešla som už zopár míľ. Nohy ma bolia, bosé chodidlá ešte pred chvíľou cítili ostré kamenie a pichľavú

trávu. Už necítia nič. Príjemný chlad stúpa od hladiny, mieša sa s omamnými vôňami leta. Na brehu rastú čudné opuchnuté kvety. Akoby aj ony dlho plakali a potom vyschli. Počujem ich praskanie pod svojimi nohami, šuchot, tichý protest. Ticho narúšajú len krídla hmyzu, ktorý mi bleskurýchle preletí okolo ucha, čľapot hravých rýb a krkanie žiab, ktoré prežili púť k vode cez asfaltovú cestu.

Chcem umrieť. Nedýchať, necítiť, netrpieť, neplakať. Len ležať, pokojne splynúť s hladinou Váhu. Oproti, na druhom brehu, svietia nočné lampy a tancujú na hladine, unášané žblnkotom. Je tam Ostrov. Miesto, ktoré som tak veľmi milovala. S ľuďmi, ktorých som tak veľmi milovala. Ruch, život, spev, tanec, odniekiaľ zaznievajú opatrné clivé tóny gitary. Hlasy, splývajúce s nocou. Fakle trepotajúce sa na západe. Bláznivý smiech, tichý plač. Toľko citov prepuklo v túto noc.

Ja už necítim nič. Nebojím sa. Zavriem oči, slzy už neštípu. Vyschli. Voda už nie je studená. Ohriala som si ju vlastným teplom. Teplom, ktoré zo mňa pomaly uniká.

Všetkých som vás ľúbila. Až tak veľmi, že to bolelo a tá bolesť sa nedala uniesť. Tak mi odpustte.

Nikola

Dnes to roztočíme, drahý... Môj manžel na mňa pozrel s obrovským úžasom v malých modrých očiach. Zrejme bol presvedčený, že ho klame sluch, lebo takto som ho nezvykla nazývať. Prečo by aj, nikdy mi nebol ktovieako drahý. Ale dnes... dnes mu to doprajem. Doprajem nám to obom. Tú chvíľku radosti. Lebo dnes je výnimočný deň. A ja budem výnimočne milá. Ale len do takej miery, aby mu to nebolo podozrivé. Zbytočne by sa vypytoval a skúmal, a na nejaké srdcové analýzy a vyznania naozaj nemám náladu.

Tento večer som starostlivo naplánovala. Vedela som, ako veľmi po mne po dvojtýždňovej abstinencii túži a bola som pripra-

vená urobiť mu radosť. Po prvýkrát a naposledy. Keď vošiel ku mne do vane, uchvátené sa usmieval a mal ten prešťastný výraz v tvári, ktorý som vždy tak neznášala. Neviem, ako mohol muž jeho kvalít a inteligencie dopustiť, aby pri mne vždy vyzeral tak dementne. Ešteže sa mu parou zarosili okuliare a nahlúply výraz jeho tváre to trochu zmiernilo.

Áno, užijeme si to. Vydám zo seba maximum a budem premenu aj trochu aktívna. Veď to bude posledný raz. Trochu som sa vynorila z peny, keď som sa naťahla za šampanským a miskou s jahodami. Pritom sa mi nad hladinu vyplavil prsník, na ktorom sa zrak môjho muža okamžite pristavil a jeho penis bleskurýchlo zareagoval. Nikdy mi nešlo do hlavy, ako môže mať už pri pohľade na mňa ešte aj po dvadsiatich rokoch erekciu. Zrejme ho uspokojoval istý druh duševného masochizmu. Inak si neviem vysvetliť, že z neho moje neustále odmietanie, psychický útlak a moja totálna emocionálna vyprahnutosť mohli urobiť také mäkké maslo, čo si môžem kedykoľvek bez opýtania natrieť na chlieb. Viem, že môj chlad a zatvrdnutosť z neho za všetky tie roky úplne vycicali všetku mužnú hrdosť a uvedomujem si, že si to vlastne ani ničím nezaslúžil. Bol ten najpozornejší a najmilujúcejší manžel na svete. Ale tak už to chodí. Svet je nespravodlivý. Už keď som si ho brala, vedel, že ho nemilujem, a moje dôvody boli čisto racionálne. Časom ešte aj zistil, že už nikdy nebudeme mať deti. A predsa sa rozhodol zostať tu. Racionálnosťou som medzi nami dvoma vždy vynikala iba ja.

Spravodlivosť by však občas mala skutočne zvíťaziť. A preto som sa rozhodla, že dnešný večer bude náš posledný. Zajtra totiž zomriem. S tou myšlienkou sa zahrávam už pol roka a očakávaný rozsudok, ktorý ma uvrhne minimálne na dva roky do basy a bude znamenať úplný koniec mojej lekárskej kariéry, je pre mňa definitívny. Avšak nebudem v tom sama. Och, drahý, nemusíš sa báť. Nebudem sama. Spravodlivosť, s ktorou si tak zaslepene bojoval, ma nakoniec dostihla. Viem, že sa skôr zmieriš s mojou smrťou než s tým, že som ako lekárka a žena úplne

zlyhala. Bude to pre teba oslobodenie, hoci chvíľu potrvá, kým si to uvedomíš. Ešte máš čas začať odznova a ja ti to umožním. Keby som šla do basy, denne by som ti pripomínala, že si ako právnik neobstál v najťažšej skúške a prestal by si byť mužom už úplne. Ale nebude to nejaké šlachetné gesto odo mňa. Ani zbabelý únik. Nie. Myslím, že za smrť sa má platiť smrťou. A aby bolo spravodlivosti učinené zadost', vezmem so sebou aj môjho Chlapčeka.

Len jeho som vždy milovala, hoci som na to prišla neskoro. Ale teraz viem, že nikdy neprestanem. Budem ho milovať naďalej aj v pekle, ak existuje. Som teraz smiešne iracionálna, viem, ale keď nebol môj, nebude patriť nikomu. Zradil ma. A každý predsa musí platiť za svoje chyby. Isteže, moja chyba sa nedá odčiniť. Zanedbala som liečbu toho dievčatka a zapríčinila tak jeho náhlu smrť, ktorej by sa bolo dalo predísť. Som si toho vedomá. Lekári nesmú robiť chyby. A jediný trest pre mňa je ten najvyšší. Vzala som mladý život, zničila život jej rodine, som vylúčená z lekárskej komory, zo spoločnosti, uvrhnutá do žalára nekonečných výčitiek a nočných môt.

Ešte neviem, ako to urobím, ale urobím to. Neexistuje nič, čo by mi v tom zabránilo. O svedomí sa v mojom prípade dá len ťažko hovoriť. A láska? Ku komu? Bude to veľkolepé. A presne dva týždne po našom prvom milovaní. Aké smiešne romantické. Bude sa mu to páčiť. Možno si tentoraz poplače v *mojom* náručí, je smiešne citlivý, čo sa mi na mužoch nikdy nepáčilo. Zomrieme spolu, lebo krajšie nám už na tomto svete nemohlo byť. A potom ma už neopustíš, Chlapček môj.

Na chvíľu som sa ponorila, načúvala hučaniu vody v ušiach. Potom som vyčarila zvodný úsmev a naklonila sa k jeho penisu. Zavrela som oči a oddala sa. Naposledy to bude najkrajšie, drahý.

Natália

Ešte nikdy som sa na začiatok semestra netešila tak ako v ten rok. Už posledný septembrový týždeň som mala zbalené kufre, a hoci ma trochu mrzelo, že som nedostala miesto na internáte, bola som zvedavá na život na novom priváte. A najdôležitejšie bolo, že som mohla do školy dochádzať tridsaťštvorkou. Môj nový privát bol presne v tej časti mesta, kam som chodievala na klavír, a ak to tak nechcel osud, potom som už tomuto svetu naozaj prestávala rozumieť.

Celá roztrasená som schmatla kufre, naložila ich do autobusu a so stiahnutým žalúdkom sa rozlúčila s našimi, ktorí ma odprevadili na zastávku. Hoci ocko trval na tom, že ma do Prešova odvezie a pomôže mi so sťahovaním, so zriedkavou rozhodnosťou som jeho ochotnú pomoc odmietla. Mala som na to svoje dôvody. Jednak sa mi nechcelo celú cestu počúvať múdre rady do života, ktoré by si neodpustil, ani som netúžila dôkladne poznať súčasnú politickú situáciu, o ktorej sa vždy s prehľadom profesora nadšene rozhovoril, a hlavne... nevedela som sa dočkať, kedy nastúpim do autobusu číslo 34. Bolo, samozrejme, naivné a detsky nerozvážne očakávať, že budem mať v poslednú septembrovú nedeľu toľké šťastie, že ho stretnem. Ale bola som predsa len dospelé dieťa a ešte som mala právo snívať.

Autobus odchádzal popoludní a keď som si sadla na prázdne sedadlo k oknu a posledný pohľad vrhla na hrad nad Trenčínom, srdce mi poskočilo radostným očakávaním. Zabudla som na školu, prednášky aj semináre, na ktorých som sa zašívala v posledných laviciach, len aby profesorovi nenapadlo osloviť ma a aby si nevšimol, že sa myslou motám úplne niekde inde ako v nemeckej fonetike či literatúre. Bola som už v treťom ročníku a doteraz som sa kontaktu s vyučujúcimi aj spolužiakmi úspešne vyhýbala. Bola som sivá myška a málokto v ročníku o mne niečo vedel. Nevadilo

mi to. Mala som svoju jedínú priateľku Milku, ktorej dôveru som si prácne získavala prvé dva ročníky, a potom Katku, zvanú „Stará matka“, ktorú som mala radšej ako vlastnú sestru. Preto bolo pre mňa ťažké rozlúčiť sa s ňou. Bola staršia a v júni promovala s plánom odísť do Nemecka. Tušila som, že ju už neuvidím, a nebudem sa mať s kým deliť o svoje tajomstvá. Milka dostala internát, a tak sa mi zdalo, že je mojím osudom prežiť zvyšok vysokej školy osamote, len v spoločnosti vlastných snov a ilúzií, ktoré boli omnoho krajšie než sivá realita okolo mňa.

Svoj dovtedajší život som zhodnotila ako prestupnú stanicu a s tušením, že sa práve v tomto semestri všetko v ňom zmení a ja konečne nastúpim na ten správny vlak, som sa uvelebila na sedadle a ukryla sa za chrbát tučnej panej predou mnou, dúfajúc, že si ku mne neprisadne nikto, kto sa bude chcieť rozprávať a rušiť moje sny. Zahĺbila som sa do Kukučina, ktorého som akosi nestihla prečítať cez prázdniny, a cesta s ním mi aspoň rýchlo ubehla. Po autobuse som sa neobzerala, načo by aj, predmet môjho záujmu na mňa predsa čakal v Prešove.

Keď som vystúpila a dovliekla svoje dva veľké kufre spolu s kabelou a ruksakom zavesenými na boľavom pleci na zastávku mestskej dopravy, srdce mi už preskočilo zo žalúdka do hrdla a nervozita vo mne narastala ako pred skúškou z didaktiky. Necítila som váhu kufrov ani nevidela obrubník, o ktorý som nešikovne zakopla, keď som zbadala blížiaci sa autobus. Veľká kabelka sa mi zošuchla z pleca a spadla rovno do mláky, ktorú tu musel niekto nastražiť, hoci všade bolo úplne sucho. Na chvíľu som zastavila, lebo červenkasté slnečné lúče sa zrkadlili v jej hladine tak pôvabne, že som mala chuť nechať kabelu v kaluži, len aby som nenarušila tú harmóniu. Potom som neochotne odtrhla zrak od ružovkastých zôr na obzore, pustila z rúk kufre a rozhliadla som sa navôkol, lebo som neverila, že by v tento nádherný večer, keď sú zore také ružové a vzduch voňavý ako uprostred leta, nemal pre mňa osud pripravené nejaké milé prekvapenie. Čo keď príde a zdvihne mi kabelu zo zeme, potom mi pomôže s kuframi, lebo

uvidí, ako sa s nimi namáham a ja mu poďakujem, usmejem sa naňho a on v tom úsmeve uvidí hĺbku mojich citov, prihovorí sa mi, potom sa oňho nechtiac obtriem v autobuse, alebo ma v zákrute hodí priamo do jeho náručia a už ma nepustí... Och, aké krásne by bolo prežiť čarovnú jeseň v objatí v parku medzi farebným lístím, aké slastné by bolo ocitnúť sa v jeho náručí a prečkať v ňom zimu... Osud sa však rozhodol, že si so mnou trochu zavtipkuje. Hoci som sa obzerala, až som si takmer vykrútila krk, po mojom rytierovi nebolo ani stopy. Namiesto jeho korenistej vône som zacítila pach moču a špiny a len čo som s nevôľou zdvihla kabelu z kaluže a zavesila si ju na plece, pochopila som, odkiaľ sa šíri. Na lavičke za mnou ležal akýsi páchnuci chlap a nahlas chrápal. Okrem mňa tu bolo len zopár ľudí, ktorí čakali na rovnaký autobus ako ja a znechutene krčili nosmi nad tým úbožiakom. Rýchlo som od neho odstúpila a vzápätí sa v duchu prefackala za svoje smiešne fantázie. Život nie je sen, ale trpká skutočnosť, ktorá sa mi nikdy nebude páčiť.

Môj autobusový rytier tu, samozrejme, nebol. A nebol ani v autobuse. Čo som si myslela? Čo som čakala? Prečo by mal nastúpiť do tridsaťštvorky práve v nedeľu večer? Sklamaná som sa s kuframi dotackala k zadným dverám a dúfala, že ho stretnem aspoň zajtra ráno. Nevedela som o ňom nič. Iba to, že nádherne voňal, mal neprítomný tmavomodrý pohľad, ktorý zasnívane upieral kamsi do diaľky a neskutočne jemné vlasy, čo sa mu nad ušami nezbedne krútili, hoci sa ich snažil ukrývať pod šiltovku. Bez nej som ho vlastne ešte nikdy nevidela. A nemám ani odkiaľ vedieť, že sú jeho vlasy jemné, iba si to predstavujem vždy, keď snívam o tom, ako mu cez ne prechádzam prstami a roztopašne ho strapatím. A rovnako jemné musia byť aj jeho oholené líca, ktoré mu už trochu zarastajú. Poznám to na strnisku, a ústa, ktoré sú určite sladké a hladké ako zamat, mäkké a zmyselné... tie milé ústa, ktoré sa stále trochu usmievajú, hanblivo a chlapčensky neisto, rovnako ako oči, ktorými predo mnou uhýba, hoci cítim, že keď sa nepozerám, potajomky ma sleduje.

Na šiji sa mi zjavili zimomriavky a celú ma pohltila vnútorná triaška. Presne taká, ako keď je nablízku. To nie je možné. Že by predsa? Poobzerala som sa ešte raz napravo, naľavo a keby mi nebolo hlúpe otáčať sa za seba, vykrútila by som si krk, len aby som sa uistila, že tu predsa len je. Nakoniec mi to nedalo a s bubnujúcim srdcom som sa odhodlala obrátiť za seba, predstierajúc, že zdviham šatku, ktorá mi spadla úplne náhodou práve pod nohy človeka, ktorý stál za mnou otočený chrbtom. Nemotorne som sa obrátila a zohla k zemi, pričom som drgla do oboch ľudí vedľa mňa, a keď som sa zdvíhala, autobus prudko pribrzdil a ja som sa zahanbene pridržala o čiusi ruku, lebo som úplne stratila rovnováhu. Nestihla som sa dotýčnému pozrieť do tváre, lebo v tom okamihu sa zozadu autobusu vyrútilo ku dverám niekoľko ľudí, ktorým sa musel uhnúť, a vzdialil sa môjmu túžobnému pohľadu. Na ruke som pocítila svrbenie, v ústach sucho a srdce mi stislo pri predstave, že to bol možno on. Čo ak som sa dotkla jeho ruky a premrhala vzácnu príležitosť osloviť ho? Po polroku by to bolo po prvý raz. Bolo to také krásne romantické, že ani Goethe by náš príbeh nevymyslel napínavejšie. A možno je to takto lepšie. Čo ak by mal drsný hlas alebo by račkoval, alebo by bol úplne hlúpy a vôbec by nemal všetky tie vlastnosti, ktoré som mu prisúdila vo svojich predstavách? Takto môžem o ňom aspoň snívať a so zatajeným dychom dúfať, že ma raz objíme a nahlas vysloví moje myšlienky.

Keď autobus zastavil na Gagarinovej ulici, neochotne som sa s oboma kuframi vyterigala z mestskej dopravy a posledným pohľadom zröntenovala cestujúcich. Pár metrov od miesta, kde som stála, som zrazu zbadala kúsok červenej šiltovky a bielych zubov, ktoré vytrčali spod bezchybných smejúcich sa pier. Och, tak predsa len to bol on! S niekým sa zhováral a pritom sa tak detsky smial, až som mala chuť bez ohľadu na batožinu nastúpiť naspäť zadnými dverami a pretlačiť sa až k nemu, len aby som začula jeho smiech. Ešte som ho nepočula, vždy cestoval sám a ak aj stretol niekoho známeho, nebol veľmi zhovorčivý. Privolávala

som jeho pohľad až do chvíle, keď sa mi to podarilo a prv ako sa dvere zatvorili, a ten pekelný stroj ho odo mňa odviezol, sa na mňa pozrel. Jeho pohľad sa na mne znova pristavil, chvíľu sa ešte usmieval a potom náhle zvažnel a odvrátil sa. Autobus sa pohol a ja som tam stála zdrvená a rozochvená, nechápajúc ten cudzí výraz v jeho tvári. Akoby sa na mňa hneval. Potom sa ešte raz obzrel, zdvihol kútik a ja... urobila som niečo, čo som sama od seba neočakávala. Zdvihla som ruku a zamávala mu.

Bože, ja som mu zamávala! Už v nasledujúcej sekunde som oľutovala toľkú trúfalosť a bola by som sa najradšej opäť vyfackala. V mojich predstavách som predsa nemala urobiť prvý krok. Ja nie... mal to byť on. A ani mi neodkýval, vzdychla som si rozčarovane a otočila sa na podpätku. A dosť. Správam sa ako hlúpa pubertiačka. Ale byť hlúpou pubertiačkou je niekedy také príjemné!

Domáca ma už čakala. Nebola som schopná sústrediť sa na jej milé slová, s ktorými ma privítala vo dverách, len som mechanicky zložila batožinu, vyzula sa a zamierila do kuchyne. Až keď som sa premiestnila do svojej budúcej spálne a súčasne obývačky v malom byte, zrak mi padol na rozloženú posteľ, ktorá tu ešte pri mojej poslednej návšteve nebola.

„Už vás čaká aj to druhé dievčatko,“ preriekla tetuška s okrúhlymi okuliarmi na kraji nosa a úplne bielymi vlasmi. „Nakoniec som rada, že budete dve.“

„Budeme dve?“ prekvapene som na ňu zízala. Na niečom takom sme sa nedohodli. Rozčúlilo ma to, lebo jediný človek, s ktorým som si dokázala predstaviť bývanie, bola moja priateľka Milka, ktorú som zanechala s nejakými bezočivými štvrtáčkami na internáte.

„Budeme dve, cicuš!“ zaznel mi za chrbtom známy hlas a prv než som sa spamätala, visela mi na krku „Stará matka“ Katka.

„Čo... čo ty tu robíš?“ zjojkla som nadšene, keď som zazrela jej drobnú tváričku a zvesila zo seba jej štúplu postavu.

„Prekvapko!“

„Tak to sa ti teda podarilo! Ale... nemala si byť v Nemecku?“